Povídky, pohádky a další

11. Fotbal

U nás v Horní Dolní byla tradice fotbalových utkání a týmů velmi dlouhá. Hrálo se tu snad od té doby, kdy pračlověk poprvé čutl do kamene a zjistil, že je to vlastně celkem dobrá zábava a že by se z toho mohla udělat soutěž.

V posledních asi dvaceti letech však tato tradice dostala dost na frak. Se zánikem fotbalového družstva zrušili naši radní i hřiště. Dnes se však situace změnila.

Učitel tělocviku na naší základní škole, Hamouz, se rozhodl, že obnoví fotbalový tým v Horní Dolní a ujal se toho úkolu s vervou sobě vlastní.

Prvním a nejdůležitějším úkolem bylo najít prostor alespoň trochu vhodný pro provozování fotbalu. Trvalo to sice asi půl roku, ale nakonec se přece jen kousek louky našel.

Pravda, rostly zde nejrůznější dřeviny a dvoumetrové kopřivy, ale byl to jediný pozemek, který mohlo naše zemědělské družstvo postrádat.

Pan učitel sezval jednoho dne naše rodiče: „Vážení, rodiče, pokud to tady nevyčistíte, vaše děti propadnou z tělocviku. Proto vám nařizuji vysekat celý prostor!“

Hamouz se ujal velení celé akce. Rozdělil nás na tři větší skupiny. Každé partě dal jeden křovinořez, nějaké sekery a kosy.

Následně koordinoval práci jednotlivých skupinek: „Vy tři půjdete támhle k těm vrbám… Nebojte, žádný vodník tam nežije!… Vy mažte k těm kopřivám!… A děti, šup na plevel!“

Jeho mocný hlas, posílený megafonem, dovedl vyburcovat i pana

Kulíška, zcela hluchého, stoletého důchodce z jeho obvyklého odpoledního spánku.

Trvalo asi dva týdny než jsme prostor vysekali a upravili tak, aby se tam dalo alespoň trošku hrát. Hamouz během těch čtrnácti dnů v duchu vybíral jednotlivé členy družstva.

Teď jsme stáli na relativně rovném trávníku, na němž byly čáry od vápna. Branky vyrobil školník Rezek ze starých kovových nohou od školních lavic a z nepoužívaných maskovacích sítí.

Bylo nás pět kluků a šest holek plus další tři kluci jako záložníci. Všichni bez rozdílu měli navlečené červené trenýrky s bílým lampasem. Prý pozůstatek po dobách, kdy prezidentem byl Husák a náš tým se zázračným kopem jistého Loudala dostal do okresního přeboru žáků. Stejně tak jsme na sebe oblékli nátělníky s logem R.O.H. a s čísly.

Druhý tým, sestavený kovářem Kožichem, nastoupil v mnohem modernějších dresech. Hned nám bylo jasné, že jsou ve výhodě.

Při prvním utkání mezi námi, kterým se dostalo s ohledem na naše předpotopní oděvy názvu *„Rudý postrach“* a družstvem *„Nažhavená výheň,“* jak si říkali Kožichovi svěřenci, se zcela jasně ukázaly dovednosti, či spíše nešikovnost, jednotlivých členů našeho týmu.

Rozhodně byla chyba postavit do obrany Arnošta, tlouštíka třídy, jehož jediným uznatelným sportovním výkonem bylo válení sudů na čas.

Dalším problémem se ukázalo nasazení Jany, krasavice školy, která se nestarala o nic jiného než o zrcátko. Dát dívku, která se neustále prohlíží ve střípku skla, do brány je zásadní strategický omyl.

Já osobně jsem sice relativně šikovný, ale když vás soupeř trefí

fotbalovým míčem v plné rychlosti rovnou na solar, máte co dělat, abyste se nezbláznili bolestí.

Spousta z nás prohánělа ten kulatý nesmysl dávno před obnovením družstev kopané. To však nemělo žádná pravidla. Když jsme náhodou museli v boji o mičudu použít fyzickou sílu, nikdo nic nenamítal. Teď se z takové sebeobrany stal faul a často se za to vylučovalo ze hry, nebo se kvůli tomu kopala penalta. Tato nová pravidla jsme rychle přijali a přizpůsobili se novým jim.

Ve chvíli, kdy jsme si mysleli, že už nás nic nepřekvapí, kopl Kamil z *„Nažhavené výhně“* do míče tak mocně, že přeletěl postranní čáru a šplouchl do rybníka. V tu ránu se fotbalový mač proměnil ve vesnický přebor vodního póla, kombinovaný s ukázkou otužileckého plavání, neboť se naše první utkání odehrávalo na začátku března, kdy voda měla sotva čtyři stupně nad nulou.

Premiérové utkání skončilo remízou, protože se nám v tom kačáku nepovedlo najít kopačák, který se propíchl o nějakou větev a zcela se potopil. Sehnat nový míč trvalo asi měsíc.

Během toho měsíce jsme my, *„Rudý postrach“* velmi intenzivně trénovali. Provedli jsme i určité změny v taktice a v rozestavení mužstva. (Budu to tak označovat, i když mezi námi bylo několik holek.)

Do brány jsme postavili Arnošta. Rozvalil se tam jak u nich doma v obýváku před televizí. Nejlepší střelci našeho družstva pečlivě zkoušeli neprůstřelnost našeho gólmana. Zjistili jsme, že i přes značnou tloušťku se Arnošt dovede pohybovat relativně rychle a má slušný postřeh. Z dvaceti střel, vypálených z různých směrů a všemožnými styly, propustil pouze tři.

Místo Jany jsme do obrany zvolili Ivu. Iva se často chovala spíš jako

kluk, než jako holka. Bylo to způsobeno tím že měla čtyři starší bratry a všichni byli známí rváči.

Ostatní dívky se snažily od ní pochytit různé sportovní fígle. Holčičí část družstva měla rychlost a vytrvalost, dokonce byly i bojovné, kterézto vlastnosti získaly při honbách za levnými nákupy v hypermarketu ve městě. Co jim chybělo, byl týmový duch. Hašteřily se, hádaly se a jedna holka záviděla druhé, když náhodou měla ta druhá míč. Každá chtěla hrát po svém. My hoši jsme možná nebyli tak rychlí, ale na druhou stranu jsme drželi pohromadě a uměli jsme se na lecčems domluvit.

V průběhu onoho měsíce, kdy učitel Hamouz sháněl nový míč, jsme naučili děvčata více spolupracovat a hrát tak, aby se zranilo co nejméně lidí. Když Hamouz donesl z města fungl nový kopačák, měli jsme obrovskou radost z toho pokladu.

Učitel tělocviku se však obával: „Co kdybyste ten míč při tréninku opět propíchli? Víte, kolik stojí taková meruna? S tímhle zatím hrát nebudete, nechám ho na skutečný zápas. Nebojte se, seženu náhradu.“

Hamouz sehnal obyčejné nafukovací balónky a od řezníka Němečka si vyprosil hromadu vypraných střívek a žaludku nejrůznějších zvířat. Nafoukl jeden vepřový žaludek a dal nám ho. Tento náhradní míč se osvědčil jako velmi dobrý tréninkový prostředek. Dalo se do něj docela pěkně kopat a jen zřídka se propíchl.

Odvetné utkání mezi *„Rudým postrachem“* a *„Nažhavenou výhní“* bylo naplánováno symbolicky na prvního května. Hrozně jsme se těšili, protože jsme nutně potřebovali posunout *„Rudý postrach“* aspoň na úroveň týmu vesnické extraligy v kopané.

Pro druhé mistrovství v kopané družstev v Horní Dolní zvolili trenéři všech dvou zúčastněných družstev právě hřiště u nás v Horní Dolní.

V noci trošičku sprchlo, ale to nás neodradilo od toho, abychom ráno nastoupili v plném počtu. Lilo i ve chvíli, kdy naše místní kutálka ve slavnostních pláštěnkách hrála českou hymnu a následně hymny každého jednotlivého týmu. Rozhodčího dělal učitel přírodopisu, pan Topol. Při prvním kopnutí do míče jsme zjistili, že je povrch hřiště poněkud rozčvachtaný. Při každém důraznějším dokroku, doskoku či skluzu vystříkl z trávníku hotových islandský gejzír vody s bahnem. A protože neustále padaly hotové provazy deště, byly i výstřiky bláta čím dál mohutnější a častější.

Za půl hodiny se po hřišti prohánělа banda Jožinů z bažin. S ohledem na špatnou rozeznatelnost jednotlivých hráčů ukončil sudí Topol náš zápas s tím, že další se odehraje, až se počasí poněkud umoudří.

Teprve ve sprchách u školní tělocvičny jsme poznali, že Hamouz si s sebou vzal dva členy *„Nažhavené výhně“* a kovář Kožich také brzy poznal, že si omylem přivlastnil Janu a Vlastu od nás. Během několika minut jsme je zase vyměnili zpátky.

Pršet přestalo až za dva dny a hřiště osychalo přibližně týden. Hamouz i Kožich průběžně kontrolovali, jak moc je země ještě nasáklá vodou. Sotva uznali, že z povrchu nestříká voda a bahno je jen lehoulince mazlavé, rozhodli se zorganizovat další utkání.

Tentokrát to pojali v ještě větším stylu. Zakoupili dlouhé lavice, aby měli fanoušci kde sedět. Zajistili pro ně občerstvení a nechali vytisknout stovku lákavých plakátů, které jsme my děti rozvěšovaly všude možně po vsi.

Kožich dokonce nechal sloužit slavnostní mši v našem kostelíku svatého Floriána, aby si pojistil výhru. Hamouz osobně nalajnoval hřiště a důkladně zlikvidoval veškeré drny. Teď se na našem hřišti dal hrát

i kulečník.

Dvanáctého května byl nádherný slunný den. Hudba vytvořila ovzduší srovnatelné s velkými světovými bitvami. Učitel Hamouz se tvářil jako sám Alexandr Veliký a Kožich nasadil výraz Napoleona těsně před bitvou u Slavkova.

Učitel Topol zapískal na zbrusu novou píšťalku a hra začala. Hned v první minutě mi porazil podrazil Evžen z *„Nažhavené výhně“* nohy. Letěl jsem asi půl metru a nosem vyryl brázdu, která by udělala radost každému zemědělci. Naštěstí jsem se hned postavil a po rychlé kontrole u doktora Práška, jenž se pro tuto chvíli stál naším sportovním lékařem, se ukázalo. že jsem v podstatě bez zranění. Po krátkém oddechu, kdy mě vystřídal můj nejlepší kamarád Petr, jsem se zase vrátil na hřiště.

Iva, rozzlobená na Evžena, se rozhodla pro svůj speciální trik, nazývaný hornodolská faleš. Ta finta spočívala v tom, že nejdříve znejistila soupeře a pak poslala míč vysokým obloukem rovnou do šibenice se zaručeným gólovým výsledkem, přičemž se balon dotkl hned několika hlav protivníků, které lehce omráčil.

Dříve než Iva tenhle zaručený trik provedla, pohrála si s naší pomocí se soupeřem stejně statisticky, jako si kočka hraje s myší, než ji úplně dorazí.

Dvě minuty do konce zápasu a my vyhrávali 3:1. Iva se rozhodla ten výsledek rychle změnit na 4:1 a pustila se do hornhodolské falše. Vytušil jsem to ve chvíli, kdy se na mě podívala. Ten výraz odhodlaného masového vraha se nedal zaměnit. Lehce jsem jí přihrál a klidil se Ivě z cesty. Jakmile se totiž dostala k míči, měnila se v torpédo, které nevidí a neslyší.

Několikrát si překopala míč z jedné nohy na druhou. Dvakrát se už už

rozběhla jedním směrem, ale nakonec se vydala úplně jinudy. A najednou kop. Rána jako z děla. Meruna se zvedla ze země v ostrém úhlu a letěla nad hlavami soupeřů. Ti, kteří se pokoušeli kopačák srazit, dostali pěknou perdu do čela. Během zlomku vteřiny ležela půlka *„Nažhavené výhně“* na zemi a míč se vesele zatřepal v síti. Tak fantastický gól ještě nikdo nikdy nedal.

Jásali jsme a poskakovali radostí po celém hřišti. Diváci řvali nadšením a málem svou radostí zdemolovali hrací plochu. Pan učitel Topol se chystal připsat do pomyslné knihy známých fotbalových triků i hornodolskou faleš. Doufal totiž, že zaujme stejné místo jako proslulá česká ulička nebo vršovický dloubák Antonína Panenky.

S tím se teď nezabýval. Topol nyní slavil, neboť než se kdokoliv stihl vzpamatovat, zápas skončil. Konečný stav 4:1 potvrzoval, že se dostaneme do vesnické extraligy.

Diváci, ať už fandili nám nebo soupeřům, se zvedli a vydali se do hospody na návsi, kde se všichni do jednoho pořádně opili.

Následujícího dne jsme se dověděli, že za dva měsíce hrajeme s FC Zapadákov, tak uvidíme jak to dopadne. Tentokrát však nebudeme mít výhodu domácího hřiště. Doufejme, že i v tomto následujícím souboji vesnických družstev bude moci Iva uplatnit hornodolskou faleš.